

μάτων, άνεκδότων, χρονογραφημάτων και τών τοιούτων δέν διαφέρει ποσῶς ἀπό τούς θωρεάν διδομένους εἰς τὰ καφενεῖα μεζέδες, τούς ἀπαραιτήτους συνοδοὺς τῆς ὀρεκτικῆς μαστίχας. Κόπτει ἀσφαλῶς πᾶσαν ὄρεξιν διὰ τὰ βιβλία τὰ ἀπαρτίζοντα τὸ δεῖπνον τῆς φιλολογίας, καὶ ὁδηγεῖ τούς καρθηβαριῶντας ἀπὸ τῆς μολυσμένης ἀτμοσφαίρας τοῦ καφενεῖου κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν ὕπνον, χωρὶς νὰ μετάσχωσι τῆς ρωστικῆς τραπέζης τῆς οἰκογενείας.

Τὸ δὲ χεῖριστον, ἡ νόσος αὐτῇ ἐθίζει τοὺς πάσχοντας εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν γνώσεων· τοὺς κάμνει ν' ἀγαποῦν πάντοτε τὸ πρόχειρον, τὸ ἐφημερον, τὸ παρόν, καὶ νὰ περιφρονοῦν τὴν μελέτην, τὸ διαρκές, τὸ παρελθόν. Δέν θέλουν νὰ ξεύρουν τί εἶπαν αὐτοὶ ἢ ἄλλοι χθές, πῶς ἐσκέφθησαν προχθές· ἀλλ' ἐννοοῦν νὰ ζοῦν μὲ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς καὶ μὲ ὅ,τι ἀρπάξουν σήμερον ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας. Οὔτε θέλουν νὰ καταλάβουν ὅτι ὁ χρόνος σέβεται μόνον ὅ,τι γίνεται μετὰ μελέτης καὶ διὰ πολλῆς δαπάνης χρόνου, τὸ λόγιον τοῦτέστι τοῦ Ζεῦξιδος, ὅταν κατηγορηθεῖς ὅτι ζωγραφεῖ βραδέως, ἀπήντησε: «Ὁμολογῶ ἐν πολλῷ χρόνῳ γράφειν· καὶ γὰρ ἐς πολὺν».

Διὸ τὰ Ἡμερολόγια, ἀσχέτως πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν των ἀξίαν, ἔχουν τοῦτο τὸ καλόν, ὅτι ἀπαξ τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους ἐπιβάλλονται ὡς φάρμακον εἰς τοὺς βιβλιοφόβους, καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ λάβωσιν ἐπὶ τέλους ἀνὰ χεῖρας ἐν βιβλίον, νὰ τὸ ἀναγνώσουν ἡσυχως, καὶ ἀφοῦ τὸ διεξέλθουν νὰ μὴ τὸ πετάξουν, ὡς πράττουν διὰ τὴν ἐφημερίδα των, ἀλλὰ νὰ τὸ φυλάξουν κάπου (ὅχι βέβαια ἐν βιβλιοθήκῃ, διότι δέν ἔχουν τοιοῦτον ἄχρηστον δι' αὐτοὺς ἐπιπλον), καὶ νὰ τὸ ἀναγνώσουν ἐκ νέου, διὰ νὰ ἐντρυφήσουν καλλίτερα μὲ ὅ,τι ὥραϊον, εὐφυές, χάριεν καὶ ἐμβριθές ἢ διδακτικόν ἡσθάνθη ἢ ψυχὴ των κατὰ τὴν πρώτην τροχάδην ἀνάγνωσιν. Διότι ἡ αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις τοῦ καλοῦ εἰς πᾶν καλὸν ἔργον τέχνης πλαστικῆς, μουσικῆς ἢ λογογραφικῆς, εἶνε πληρεστέρα, ὅταν δις ἢ τρίς τὸ ἴδιον τις, τὸ ἀκούσῃ ἢ τὸ ἀναγνώσῃ.

Ἐν Κων/πόλει

ΓΕΩΡΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΑΘΛΙΑ ΚΑΡΔΙΑ!

ΣΤΑ κεραμίδια ἐβρόντησεν ἐφέτος τὸ χαλάζι, μὰ ἦλθε ὁ Μάρτης κ' ἔφερε ταῖρι τὰ δυὸ πουλάκια, κ' ἀπ' τῇ φωληρᾷ ὀλοτρόγυρα τ' ἀγέρι ἀναγαλλιάζει ἀπὸ χελιδονίσματα καὶ γλυκοτραγουδάκια.

Ἀθλία καρδιά, ποῦ σ' ἔδειρε τ' ὀρμητικὸ μπουρῖνι κ' ἐπρόσμενες τὴν Ἀνοιξὴ μὲ τὸ ζεφύρισμα της, τάχα τόσο ἐπίμονη ἢ ἐλπίδα σοῦ ἔχει μείνει ποῦ καρτερεῖς νάρθη ἢ χαρὰ καὶ νᾶσαι ἐσὺ ἢ φωληρὰ της;

ΘΡ. ΖΑΪΟΠΟΥΛΟΣ